

19. srpna 1467; synod Bratří se patrně konal, když už Štěpán nebyl na svobodě.] Když se tak stalo, vzdal se B. Michal svého kněžství římského a ovšem i valdenského, přijatého jen za daným účelem. Dalším losováním byl zvolen za bratrského kněze a vyžádal si nové potvrzení od B. Matěje. Došlo tedy i po tomto potvrzení prvních kněží z pramene staršího ke zcela určitému rozchodu s kněžstvím římským i valdenským. Bratří si byli ostatně dobře vědomi toho, že se jejich postup nesrovnává s řádem církve římské, podle něhož byl by přece světitelem jejich prvních kněží a dokonce už B. Matěje musil být biskup, ne toliko kněz. Zřizují si vědomě vlastní kněžský řád s ujištěním, že tento „původ“ Jednoty je zřejmě založen v příkladu církve apoštolské a ve zjevené vůli Boží. Písni „Radujme se vždy společně...“ zbudil nám [Bůh] ku pomoci vuodce věrné v tyto časy...“ dali výraz díkům za vedení, kterého se jim od Boha dostalo.

Dosah události byl veliký. Bratří dovršili svou organizaci způsobem, jenž sice jeví v dodatečném jednání známky kompromisu, v každém případě však se odvážili zřídit kněze, které si sami zvolili a získat jim posvěcení bez účasti římského či jiného biskupa. Byla přijata a provedena zásada, že není zásadního rozdílu mezi knězem a biskupem, vlastní důraz pak položen na vnitřní kvalifikaci budoucího kněze a na volbu sboru. Kompromisnost závěrem uplatněná otevřela ovšem pro blízkou i dalekou budoucnost cestu přesunutí váhy aktu do svěcení. V budoucnu bude svědectvím opravdovosti reformačního stanoviska o všeobecném kněžství, bude-li chápána Řehořova argumentace a smysl volby kněží bratrských v plné určitosti, nebo bude-li dáváno více místa aktu svěcení v souvislosti s osobní apoštolskou sukcesí. Pak bude i historické vyličení složitého děje ve Lhotce zabarvováno ve prospěch této myšlenky.

[IV]

Staří Bratří

NEBEZPEČÍ, které nad Bratřími trvalo od r. 1461, volbou kněží ještě vzrostlo, neboť svémocné svěcení kněží bylo pokládáno za zločin hodný trestu smrti. Lhotecký akt přirozeně neušel pozornosti, a Bratří sami, posílení jím v ujištění o správnosti své cesty, vystupovali tím odhodlaněji na veřejnost se svým odporem k husitským kněžím a s prohlašování svých zásad. Tu a tam proti nim vystupovali venkovští faráři a způsobili, že byli pronásledováni. Jejich žalob na pikartské Bratry nemohl nechat *Rokycana*.

Bratří se se svým bývalým učitelem o kněžské volbě neradili. Věděli, že by s nimi nesouhlasil. A doby důvěrného styku mezi ním a jimi již pominuly. Teprve v květnu r. 1468 vyslali k němu posly s listem, po nichž následovaly další z pera především Řehořova. Bylo jich celkem sedm. Vysvětlují v nich svému někdejšímu duchovnímu vůdci své odloučení od husitské církve. Zdůvodňují je nouzí spasení. Odmítají pomluvy a obvinění z kacířství, zvláště v poměru ke svátosti večeře Páně. Žádají o ochranu před pronásledováním. Zejména ve čtvrtém listě podávají počet ze své víry a ze svých bohoslužebných řádů. I jinak psali Bratří obranné listy české veřejnosti, králi Jiřímu, pražským mistrům. V době, kdy byl král dán papežem do klatby a národ rostoucí měrou rozjitřen novým krvavým nepřátelstvím Říma, přece snad očekávali nejen pochopení pro svůj krok, ale i činný souhlas husitské církve: přikročí aspoň nyní k zřízení vlastního kněžství, jak se k tomu chystala před dvaceti lety?

Jiří i Rokycana setrvali však při politice shody s římskou církví. Rokycana si vyžádal od Bratří bližší ústní zprávu o jejich lhoteckém sněmu, rozeslal však potom po faráích *list proti nim*, v němž před nimi varuje jako před odštěpenci, kteří se neklanějí svátosti, znovu křtí dospělé, učinili laiky kněžími a zneužívají jeho někdejších slov pronesených s týnské kazatelny. [K opěto-